

Minister for europæiske markedsanliggender *Ivar Nørgaards* svar (23. august 1972):

Hovedprincippet i EFs regler om arbejdskraftens frie bevægelighed er fuld ligestilling med beskæftigelseslandets egne lønmodtagere. Såfremt der for disse gælder regler om fjernanvisning inden for hjemlandet i tilfælde af arbejdsløshed, vil sådanne regler også gælde for andre EF-landes borgere, som går arbejdsløse i det pågældende land. I modsat fald ville der være tale om „omvendt diskrimination“ til fordel for den udenlandske lønmodtager.

Der er intet til hinder for, at den danske arbejdsløse, som ønsker at unddrage sig en fjernanvisning i et EF-land, rejser til et andet EF-land eller tilbage til Danmark. Han vil have ret til arbejdsløshedsunderstøttelse, når han efter opnået beskæftigelse på ny optages i den danske arbejdsløshedsforsikring. Med hensyn til ventetid m. v. skal der — jfr. EFs regler — tages hensyn til perioder tilbragt i et andet EF-land. Eventuelle udgifter til flytning mellem landene dækkes normalt ikke.

I øvrigt bør det fremhæves, at arbejdsformidlingskontorenes servicefunktioner efter et dansk medlemskab af EF vil blive udbygget til at omfatte indgående information til interesserede om beskæftigelsesforhold m. v. i andre medlemslande.

Situationen i de enkelte EF-lande fremgår af vedlagte oversigt.

Oversigt over EF-landenes regler om flytning af arbejdskraft.

Frankrig: Hovedprincippet i de i Frankrig gældende regler om arbejdsløshedsunderstøttelse er, at en arbejdsløs aldrig kan tvinges til at acceptere et bestemt arbejde hverken på det sted, hvor vedkommende bor, eller andetsteds i Frankrig. Såfremt en arbejdsløs tre gange har afslået anvist arbejde, der svarer til hans kvalifikationer, og er lønnet i overensstemmelse hermed, vil vedkommende dog kunne fortabe sin ret til arbejdsløshedsunderstøttelse. Vægring ved at tage anvist arbejde i et andet geografisk område vil imidlertid ikke tælle med ved beregningen af de tre nævnte afslag, såfremt den arbejdsløse kan give en rimelig begrundelse for sin vægring, f. eks. at han har familie eller ejer ejendom på det sted, hvor han bor, eller helbredsmæssige hensyn. I praksis er hoved-

reglen, at vægring ved at tage arbejde uden for det område, hvor vedkommende bor, ikke tæller med, idet kun raske, ugifte arbejdsløse, der ikke opfylder noget acceptabelt tilknytningskriterium, anses for ikke at have nogen rimelig begrundelse.

Tyskland: Der kan i forbindelse med anvisning af arbejde for en arbejdsløs blive tale om fortabelse af arbejdsløshedsunderstøttelse, såfremt den pågældende nægter at acceptere et arbejde, hvis anvisning ud fra en samlet bedømmelse af forholdene må anses for rimelig.

Hvis arbejdsformidlingen anviser arbejde f. eks. i en anden region, vil i denne samlede bedømmelse indgå en vurdering af arbejdets karakter i forhold til det arbejde, den pågældende tidligere har haft, hans uddannelse, familieforhold, herunder eventuelle børns alder og skolegang, ligesom f. eks. boligforhold, herunder nuværende og fremtidige huslejes størrelse, vil blive inddraget i overvejelserne. Det offentlige er forpligtet til i givet fald at betale flytning samt at skaffe en i forhold til familiens størrelse egnet bolig.

Såfremt de nævnte faktorer samt eventuelle specifikke forhold, der måtte gøre sig gældende for vedkommende arbejdsløse, taler for, at man med rimelighed må kunne forlange arbejdsanvisningen fulgt, og den pågældende desuagtet vægrer sig, opstår en situation, hvor det kan blive aktuelt at inddrage arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Italien: Der findes i Italien ingen regler om obligatorisk forflyttelse af arbejdsløse fra den ene region til den anden inden for landets grænser. Arbejdsløse i en region mister heller ikke deres arbejdsløshedsunderstøttelse, såfremt de af den ene eller den anden grund ikke måtte ønske at tage arbejde i en anden region, hvor der er efterspørgsel efter arbejdskraft for de pågældende arbejderes fag.

Holland: Der findes ikke regler om obligatorisk forflyttelse af arbejdsløse inden for landet. Derimod forsøger man i visse tilfælde at overtale især langvarigt arbejdsløse til at flytte til andre regioner, hvor der kan anvises arbejde, men en sådan flytning vil være på absolut frivillig basis, og der sker ikke nogen fortabelse af arbejdsløshedsun-